

var dette Spørgsmaal i høj Grad fremme, og det blev udtrykkelig sagt den Gang, at man maatte vente at møde denne Tanke igen.

Det ærede Medlem Hr. Vanggaard stillede sig i og for sig meget velvilligt overfor dette Lovforslag. Han gjorde en Bemærkning om, at han syntes, at Byerne skulde indlemmes i Amtskommunerne, ligesom de er det paa Bornholm. Det tror jeg ikke, man bør tænke paa mere. Det var stærkt paa Tale i 60erne, men der var i Virkeligheden ikke Interesse derfor, hverken i Byerne eller paa Landet, og det var derpaa, Tanken den Gang strandede. Det kan ikke nytte nu at genoplive denne Tanke. Og lad mig sige det: som Landbo vilde jeg ikke sætte Pris paa den Ting. Jeg bryder mig ikke om at faa de Forhold, som vi har i Amtsrådene, væsentlig ændret ved at faa et Element ind fra Byerne, som er noget anderledes end det, vi er vant til at have ude paa Landet. (Munterhed). Jeg siger det rent ud; vi ønsker ikke at faa vore Amtsråd ændret i væsentlig Grad, og jeg tror derfor ikke, det er nogen heldig Tanke, det ærede Medlem Hr. Vanggaard dér har udtalest.

Til Slut kan jeg sige, at jeg glæder mig over de Udtalelser, der er fremsat af de ærede Medlemmer Hr. Martin Hansen og Hr. Brorsen, glæder mig over, at disse to ærede Medlemmer udtalte det bestemte Haab, at det vilde lykkes nu at faa nærværende Spørgsmaal løst. Det er ogsaa min Tro, at vi kan faa et saadant Samarbejde, at Venstre kan gaa med til at løse det Spørgsmaal, thi det er Venstres Ønske. Man kan ikke faa et tydeligere Bevis herpaa end det, at den tidligere Indenrigsminister (Kragh) allerede havde udarbejdet et Forslag, som det var Meningen at forelægge her. Jeg kan sige, at vi vil ærligt arbejde med paa at faa en Lov, om hvilken vi tror, at den virkelig kan gavne vort Land og tjene de Formaal, vi har med Grundskatterne til Kommunen. Det vil blive et betydeligt Arbejde for Udvalget, og jeg tror, den højtærede Minister vil faa mange Konferencer med Udvalget, men jeg haaber ikke, han vil sly noget Arbejde i saa Henseende, og jeg har Indtrykket af, at det er hans Mening, at dette Lovforslag skal føres igennem ikke af partipolitiske Grunde, men af rent saglige Grunde, for Landets Skyld, og da hilser jeg det med Glæde. Jeg vilde ønske, vi alle kunde være med til det.

Fibiger: Af de allerfleste af de Talere, der har været her oppe under denne Debat,

er der rettet stærke Henvendelser til det konservative Folkeparti: det kunde dog vel ikke være vor Mening, at vi vilde staa udenfor i denne for Landet saa vigtige Sag, i Arbejdet for at naa til den Retfærdighed, der kunde komme ud af dette. Alle disse Indbydelser og Henstillinger til mig har egentlig ikke forrykket det Standpunkt, som jeg udtalte, da jeg sidst havde Ordet. Jeg har ogsaa Indtrykket af, at der indenfor Venstre er ikke saa faa, der har ikke saa lidt Betænkelighed ved dette Lovforslag. Det kom stærkt til Orde i det ærede Medlem Hr. Aksel Jensens Tale; der blev endda sagt, at nu var jeg ganske distanceret, for det ærede Medlem var meget længere ude end jeg. Det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen var ogsaa enig med mig i, at saadan som dette Grundlag var, kunde man ikke tage det, og jeg forstod ogsaa paa det ærede Medlem Hr. Vanggaard, at han egentlig var enig med mig og med det ærede Medlem Hr. Aksel Jensen, men da det nu var noget, der havde trængt paa saa mange Gange, kunde man nok gaa med til det for at faa Fred; det var saa lidt, det drejede sig om; det ærede Medlem prøvede at forklare det saaledes, at saadan som Forholdet nu var, gjorde det egentlig ingen Skade, og saa kunde man lige saa godt vedtage det.

Jeg fremkom i Forgaars med den Udtalelse, at Grundlaget for Vurderingen var efter vor Mening ikke saadant, at det kunde bruges som et retfærdigt Grundlag for Skat; jeg udtalte, at ogsaa Radikale var enige med mig i det, selv om de var Tilhængere af Grundskyldsprincippet, og henviste til „Skive Folkeblad“. Jeg ser i Dag, at „Skive Folkeblad“ har taget Spørgsmaalet op igen og siger, at selv om de stadig fastholder, at Grundlaget for Vurderingen er forkert, og at der er haarrejsende Uretfærdigheder, fastholder de alligevel, at Grundskyldsprincippet er godt. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at de to Ting kan passe sammen: at Vurderingen er saa gal, og at det alligevel vil være retfærdigt at faa Grundskyldsforslaget fremmet. Og naar Bladet særlig vender sig mod Over-Skyldraadet som den Institution, der har udført Arbejdet saadaarligt, at Uretfærdighederne er blevet saa store, og vi stadig har den samme Institution, som antagelig vil blive ved at gaa frem paa samme Maade efter de Erfaringer, den har indvundet, kan jeg ikke se, at man kan vente, at det i Fremtiden skal blive retfærdigere. Jeg mener nu ikke, det er Over-Skyldraadets Skyld, at Retfærdighed ved Vurderingen ikke er naaet; for med disse tænkte Forhold, der skal vurderes